

Leergierige Ronald Poulina werd succesvol omgeschoold tot lasser

Vallen, opstaan en weer doorgaan

Het verhaal van Ronald Poulina is het verhaal van een doorzetter. De op Curaçao geboren Antilliaan leefde van een WW-uitkering en had een zwakke positie op de arbeidsmarkt, toen hij van de gemeente Emmen de kans kreeg om een opleiding te volgen. Mét baan-garantie. Poulina greep die kans. Hij was dertig jaar toen hij bij TSH Vakopleidingen startte met zijn eerste lasopleiding. Nu, vijftien jaar later, praten we met hem en zijn lasdocent Ben Moorman over hoe het hem sindsdien vergaan is in zijn loopbaan.

door Margriet Wennekes, fotografie Alco Smeets

Aanleg voor lassen had hij zeker. Dat bleek uit het ‘assessment lassen’ waar Ronald Poulina in 2003 aan meedeed. Niet zo vreemd misschien, want zijn vader was ook lasser. Bij TSH Vakopleidingen kwam Poulina onder de hoede van Ben Moorman, die hem gedurende een traject van vier maanden begeleidde naar het behalen van zijn lasdiploma’s, certificaten en vervolgens naar werk.

Moorman, bedrijfsleider bij TSH Vakopleidingen: “Naast praktijkopleidingen en kader-opleidingen verzorgen wij ook re-integratietrajecten. Dat houdt in dat we een deelnemer eerst testen op zijn vaardigheden. Aan de hand daarvan maken we een opleidingsplan, en als de opleiding met succes is gevolgd, trachten we de deelnemer onder te brengen bij een van onze klanten.” Voor Poulina betekende dit dat hij begon met de opleiding MIG/MAG-las-sen. Een hele overstap, om als dertigjarige weer in de schoolbanken te zitten. Hoe heeft hij die eerste opleiding ervaren? “Nou, ik vond de opleiding zelf niet zo moeilijk”, zegt Poulina, “maar ik had wel moeite met de Nederlandse taal. Dat is nog steeds zo. Daarom heb ik al mijn theorie-examens mondeling afgelegd. Verder leerde ik de theorie door veel vragen te stellen aan de docenten.”

Budget

Het succes van een opleidingstraject hangt van een aantal factoren af, vertelt Ben Moorman. “Het allerbelangrijkste is de motivatie van de cursist, naast een aantal basisvaardigheden. Een beetje ‘feeling’ voor het lassen is wel belangrijk. Natuurlijk speelt ook het enthousiasme van de docent een rol. Maar ook het budget dat uitgetrokken wordt voor de opleiding is van belang. Helaas zien we maar al te vaak dat een beperkt budget beschikbaar wordt gesteld, meestal net voldoende voor een NIL Lasopleiding, een basisopleiding. Ons advies is een uitgebreide lasoplei-

ding, aangevuld met de meest populaire lasserskwalificaties, zodat de lasser interessant wordt voor de arbeidsmarkt.”

Weggestuurd

Om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, pleitte Moorman er bij de gemeente Emmen voor om zijn leerling ook op te laten leiden in andere lasprocessen. Ronald Poulina is daar nog steeds dankbaar voor. “Dankzij subsidies van de gemeente en het UWV heb ik behalve de MIG/MAG-diploma’s nu ook de diploma’s TIG en elektrodelassen. Allemaal tot en met niveau 3.” Het opleidingstraject van Poulina werd afgesloten met lasserskwalificaties voor TIG rvs en TIG staal. “Na het behalen van deze diploma’s en certificaten hebben we Ronald onder de aandacht gebracht bij een uitzendorganisatie”, vertelt Moorman.

In het begin verliep het werken voor opdrachtgevers nog vrij moeizaam, herinnert Poulina zich. “Ik werd door de uitzendorganisatie meteen op de moeilijkste klussen gezet. Dat kon eigenlijk alleen maar misgaan. Ik had nog geen enkele werkervaring en kon daardoor niet voldoen aan de hoge eisen die gesteld werden. Op school leer je de basisvaardigheden, maar echt lassen leer je pas door ervaring op te doen in de praktijk.” De jonge Antilliaan werd verschillende keren op een nieuw lasproject gezet, bij verschillende bedrijven, maar telkens werd hij na korte tijd weer weggestuurd. Menigeen zou het hierna hebben opgegeven, maar Poulina was vastbesloten een succes van zijn loopbaan te maken. “Ik had toch een goede opleiding gevolgd? Natuurlijk zou het me lukken om aan het werk te komen. Als ik maar eerst de kans zou krijgen om ervaring op te doen en te leren van mijn fouten.” Uiteindelijk kwam Poulina terecht bij Siemens in Hengelo. Nu had het

uitzendbureau het bedrijf vooraf geïnformeerd over het feit dat ze een goed opgeleide, maar onervaren lasser zouden sturen. “Bij Siemens werd er rekening mee gehouden dat ik nog veel moest leren. Daar was een hele goede uitvoerder die tegen me zei: als jij hier wilt werken, zorg ik dat je de kans krijgt om te leren. Ik help je en je gaat pas weg als je het kunt. Daar ben ik achttien maanden gebleven.”

Buiten werken

Vanaf dat moment is Ronald Poulina voortdurend succesvol aan het werk gebleven voor verschillende opdrachtgevers. Nu werkt hij voor Visser & Smit Hanab in Veendam. Dit bedrijf produceert pijpleidingen, netwerken en installaties voor water, energie en (petro)chemie. Poulina is er helemaal in zijn element. “Ik vind het echt leuk om te doen, en niet alleen omdat ik er geld mee verdien. Het leukste vind ik dat ik buiten aan het werk ben.

Gasleidingen aanleggen in de grond, lassen in moeilijke posities; dat is voor mij een echte uitdaging.” Het leukste van zijn werk, het werken in de buitenlucht, brengt ook de vervelendste kant met zich mee, vertelt hij. “Als ik bij min 15 graden moet lassen heb ik het moeilijk. Zolang je in beweging bent, gaat het nog, maar als je tussen door moet wachten, gaan je handen pijn doen van de kou. Op dat soort dagen werk ik het liefst binnen in de werkplaats.”

Geen spijt

Spijt heeft hij nooit gehad. Integendeel. Ondanks de soms moeilijke werkomstandigheden en risico's die het werken in de gasindustrie met zich meebrengt, houdt Ronald Poulina van zijn werk als lasser. En leergierig is hij nog steeds. “Ik sta er nog altijd voor open om iets nieuws te leren en ik ben niet bang om collega's iets te vragen. Zo zag ik dat een lasser met wie ik samen aan een grote pijp laste, heel snel opgaand kon lassen. Ik vroeg hem ‘hoe doe je dat toch?’ en hij leerde mij dat het te maken had met de manier waarop je de draad toevoert. Nu kan ik het zelf ook.”

Voor mensen die net als hij vroeger in een positie zitten met weinig uitzicht op werk, heeft hij wel een goed advies: “Klop gewoon aan bij de gemeente of bij een andere instantie, zoals het UWV, en vraag naar de mogelijkheden om een opleiding te volgen. Dat helpt je echt verder.”